

ното юношество, като горишъ (по-вече) за пълнитъ бедра⁹⁷ и за сладкитъ уста“.

Отъ този родъ трѣбва да е имало и други стихове отъ Солона. Тази любовъ действително не съдържа нищо ново отъ това, което би могло да се очаква отъ гръцкитъ поети и отъ класическия периодъ. Тя е само наслада, до тамъ, щото даже не бива и не може да стане предметъ на сериозна поезия — и въ древно време и въ сегашно — щомъ като нѣма нѣкаква сериозна вътрешна основа, щомъ не е символъ на нѣщо друго, на нѣщо по-значително или сѣдбоносно у поета. Мимнермось поне все има едно безспирно сравнение съ младостта, което сравнение или, по-добре, поетизиране върху младостта, оправдава стиховетъ му и ги поставя между литературнитъ произведения. У Солона и това нѣма, даже, напротивъ, въ токущо цитираното стихотворение до Мимнермоса и въ едно друго, което ще цитирамъ по-долу, Солонъ отнима и тази подкладка на еротическата си поезия, като не отдава значение на своята младостъ или старостъ, а само на наслаждението.

Тукъ ние пакъ се срещаме съ противоречие. Но нека веднага прибавя, че именно това и такива повърхни и видими противоречия сѣ създали, поддържали и ще поддържатъ заблуждението за гръцката поезия и отъ класическия периодъ. Нека се опитаме да разбулимъ, да отлжчимъ това, което е постоянна реалностъ отъ това, което е временна, мимолетна случка и е само единъ епизодъ или просто измислица.

Солонъ е наблюдавалъ живота на атинянитъ зорко и е виждалъ, че и тѣ отиватъ къмъ едно грубо, некултурно, несимпатично закоравяване подъ дорийското влияние. А той е пжтувалъ много и е разбралъ благодатта на една по-изтънчена култура, съ сладостъ и мекостъ въ желанията и отношенията на хората, видѣлъ и ионийската мекушавостъ, но и ионийската хубава деликатностъ. И съзнателно той е искалъ да въведе въ отечеството си само хубавото на това ионийско достойние — както за поезията, така и въ самия животъ и за живота. За сжщата целъ той въведе пръвъ ионийската елегия въ своето отечество и самъ работи продуктивно въ тази областъ, зарадъ което се е сношавалъ съ Мимнермось⁹⁸. Самъ Солонъ обаче гледаше да ограничи голѣмата възможна разпуснатостъ съ закони, за да не може ме-